

ΠΑΡΘΕΝΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

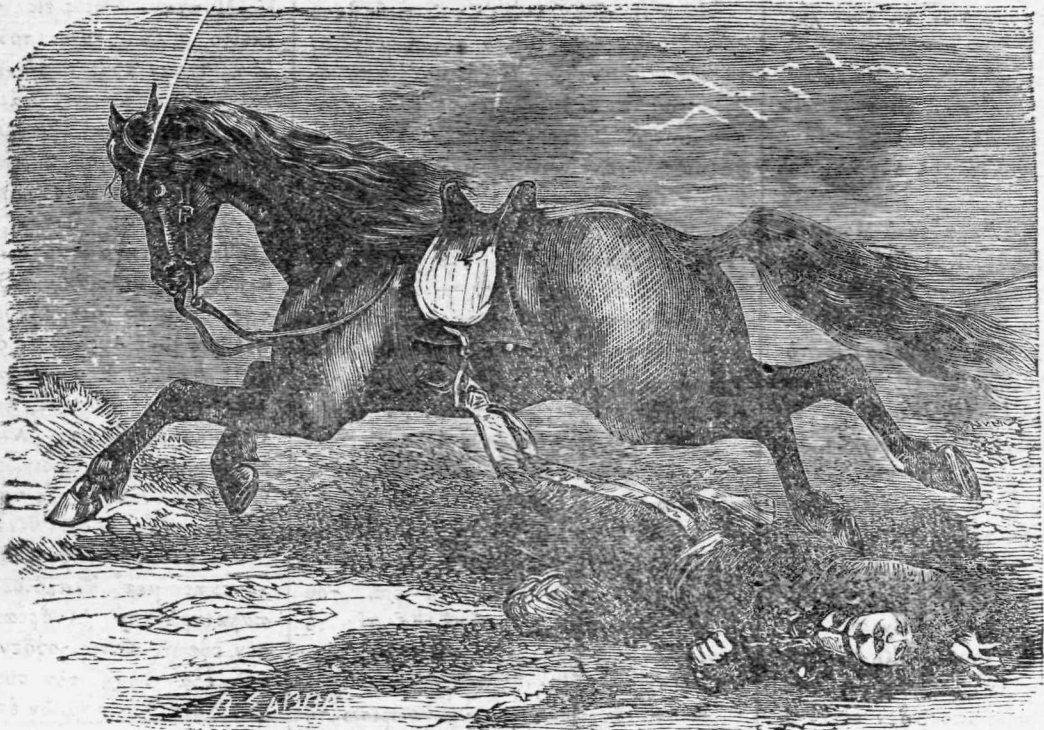
Ἐπὶ τῆς διακομι-
νῆς τῶν ὁδῶν
Πειραιῶς καὶ Γε-
ρανίου, ἀριθ. 30.

Ν. Ε. ΜΑΝΙΤΑΚΗΣ.

Διευθυντής

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ	ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛ. ΤΙΜΑΤΑΙ
Ἐν Ἀθήναις ἐτησίᾳ δρ. Ν. 8	Ῥωσικοὶ ἔρωτες Ἑμ. Γουζαλὲς, (μετὰ εἰκόνας). — Οἱ δύο καλλιτέχναι,	Ἐν Ἀθήναις ... λεπτὰ 10.
» » ἔξαμ. » » 5	(συνέχεια) ὄπ. Λάμπρου Ἐνυόλη. — Θαυμάσια τῆς φύσεως. — Φραγγί-	» τὰς ἐπαρχίας .. » 15.
» ταῖς ἐπαρχ. ἐτησίᾳ » » 10	σκη ἢ ἐξ Ἀριμίνου (ἀντ.υ). — Δημοτικὰ. — Ἀλιθεται. — Δημήτριος	» τῶ ἐξωτερικῶ ... » 25.
» » ἔξαμ. » » 6.	Σ Σούτρος (εἰκόν).	Φύλλα προηγούμενα » 50.
» τῶ ἐξωτερ. ἐτησίᾳ φρ. 15.		

Ἡ ἵππος ἔτρεξεν ἀπὸ κυτῆρος σίβαν τὸν ὕπασπιστήν. (Σελ. 10, τετλ. 2)

ΡΩΣΙΚΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

EM. GONZALES

— Ἀπατάσθε, Ἀλέξανδρε, εἶπεν ὁ Γουροσλώφ, πρῶτον, διότι τὸ τοιμבוχίων μου εἶναι κατὰ πολὺ ἀρχαιότερον τοῦ ἐγγχειριδίου σας, — ἔπειτα, διότι ἀνήκεν σὺχὶ εἰς ἀπλοὺν πασσάν, ἀλλ' εἰς τὸν οὐλτάνον Μωάμεθ τὸν Δ', τὸν ἀτυχή τούτον ἀντίπαλον τοῦ ἥρωος Σοβιέσκη.

— Ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ ἀκούσω τὴν ἱστορίαν τούτων, συνταγματάρχα, εἶπεν ὁ πρίγγιψ Μουσιζκίν.

— Εἶναι οἰκονομικὴ ἱστορία, ἐπα-
νέλαθεν ὁ Γουροσλώφ τεταραγμένος,

ἀλλὰ σύντομος. Ἡ ἀποκράτειρα Σοφία εἶχεν ἀνευροπολήσει ὅτι βραδύτερον ἐπραγματώσεν Πέτρος ὁ Μέγας. Αὐτὴ ἀπέστειλεν εἰς Πολωνίαν τὸν πρόγονόν μου Δημήτριον Γουροσλώφ ἐπὶ κεφαλῆς δώδεκα χιλιάδων στερλιτσῶν, ὅπως ἀπαιτήτη παρὰ τοῦ βασιλέως Μιχαὴλ Κοριμπὸν τὴν ἐκτελεσίαν τῆς συνθήκης. Διὰ τῆς συνθήκης ταύτης, εἰς ἀνταλλαγὴν τῶν ἐπικουριῶν, ἃς ἡ ἀποκράτειρα εἶχε πέμψει εἰς τοὺς Πολωνοὺς καὶ ἃ τὸν Τούρκων, ὁ βασιλεὺς τῆς Πολωνίας παρεχώρει εἰς αὐτὴν μέρος τῶν βορείων ἐπαρχιῶν τοῦ Κράτους του. Ὅτε ὁ Δημήτριος καὶ οἱ στερλιτσοὶ του εἰσῆλθον ἐν τῇ δυστυχίᾳ καὶ ὑπὸ τῶν μερλιῶν σπαραγμῶν κατεστραμμένη ἐκείνη γῶ-
ρα, εὗρον ἐκεῖ νῆον βασιλέα, ὅστις ἐσχί-

σεν ἐνώπιόν των τὴν συθήκην τοῦ Μιχαήλ. Ἦτο ὁ Σοβιέσκης.

— Ἴδετε, εἶπεν εἰς τὸν πρίγγιψ τῶν στερλιτσῶν ὁ νέος βασιλεὺς, — τὰ πάντα δύνανται νὰ τολμῶ εἰς τὸ πείσμα τοῦ πρώην οὐτιδανῶ κυριάρχου μου, ὅστις ἐπικηρύσσει τὴν κεφαλὴν μου καὶ παραδίδει ἡμᾶς εἰς τὸς ἀπίστους. Ἴδετε τοὺς στρατιώτας μου, εἶναι ἀήττητοι. Ὅσοι ἐφορέθησαν νὰ μὴ φέρωσιν ἄλλα ἐνδύματα, ἢ τὰ τῶν ἡττηθέντων ἐχθρῶν.

Καὶ πράγματι, ὁ Δημήτριος Γουροσλώφ εἶδε παρελαύνον ἐνώπιόν του ὀλόκληρον συνταγμα Πολωνῶν, ἐνδεδυμένων τουρκικῶν καὶ φερόντων σαρίκια. Οἱ ἄνδρες οὗτοι, ἰδόντες τοὺς στερλιτσοὺς, ἐφορέθησαν νὰ ἀποθάνωσιν ὁ-

λοι μάλλον, ἢ νὰ ἀνεχθῶσι τὸν ἐπονεϊδίστον ζυγὸν τοῦ βασιλέως των καὶ τὸν διαμελισμὸν τῆς πατρίδος των. Μετὰ τινος ἡμέρας, ὁ Μωάμεθ Δ', μετὰ τῶν δύο υἱῶν του, εἶδε τὸ ξίφος τοῦ Σοβιέσκη διασκορπίζον τὸν πολυάριθμον στρατὸν τῶν γενιτσάρων αὐτοῦ καὶ τῶν Ταρτάρων. Τὸ στρατόπεδον αὐτοῦ ἐκινδύνευε ν' ἀλωθῆ ὑπὸ τῶν Πολωνῶν, ὅτε ὁ πρόγονός μου Δημήτριος, μετρημισμένος εἰς ἀγᾶν, ἐξεβίασε τὴν εἴσοδον τῆς σουλτανικῆς σκηνῆς. Ὁ σουλτάνος δὲν ἦτο διατεθειμένος νὰ φύγῃ. Εἶχε καταστῆ παράφορος ἐκ τῆς χαρᾶς, διότι διέκρινε μακροθεν τὰ σαρκία τῶν στρατιωτῶν του, οἵτινες, αἰσχυνοθέντες βεβαίως διὰ τὴν ἀνανδρίαν των, ἐπανήρχοντο ὅπως σώσωσι τὴν ἡγεμόνα των ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ ἐχθροῦ.

— Ἀπατάσαι, ὑψηλότατε Πατισάχ, εἶπεν αὐτῷ ὁ στερλίτσης. Οἱ στρατιῶται, οὐδ' βλέπετε, δὲν εἶναι τὰ τέκνα τοῦ Δουνάβεως, ἀλλὰ τοῦ Δὸν καὶ τοῦ Νιερένου!

— Ψεύδασαι! ἀνέκραξεν ὁ Μωάμεθ, ὄχρὸς ἐκ τῆς ὀργῆς. Καὶ διὰ τοῦ μεγαλοπρεποῦς τσιμβουκίου του, τοῦ κεκοσμημένου διὰ χρυσοῦ καὶ πολυτίμων λίθων, ἐπληξε κατὰ κεφαλῆς τὸν πρόγονόν μου Δημήτριον. Οὗτος, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, ἐρυθρὸς ἐκ τῆς ὀργῆς, καὶ τὸ βλέμμα ἔχων ἀπειλητικόν, ἤρπασε τὸ τσιμβούκιον ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ Σουλτάνου, ὡς θέλων νὰ τὸ θραύσῃ. Εἰς ἐν νεῦμα τοῦ Μωάμεθ, οἱ εὐνοῦχοι, οἱ ὄντες ἐν ταῖς γωνίαις τῆς σκηνῆς ὤρμησαν κατὰ τοῦ στερλίτσου καὶ περιέβαλαν τὸν λαϊμόν του διὰ τοῦ ἐπισήμου βρόγχου. — Ὁ σουλτάνος ἐπαναλαβὼν τὴν ψυχραιμίαν του: — Εἶσαι κατάσκοπος, δὲν εἶναι ἀληθὲς γκισούρ; εἶπεν εἰς τὸν Γουροσλώφ.

— Κατάσκοπος, θέλων νὰ σὲ σώσῃ, Πατισάχ! ἀλλ' εἶσαι κωφός, τυφλὸς καὶ ἀχάριστος.

Σὺ μὲ προσέβαλες καὶ πρέπει νὰ ἀποθάνῃς, δύνασαι ὅμως νὰ μοὶ ζητήσῃς μίαν χάριν.

— Ἔστω, ἀπάντησεν ὁ στερλίτσης μειδιῶν, θέλω νὰ καπνίσω διὰ τοῦ τσιμβουκίου τοῦ σουλτάνου. Ἰραῖον, τῆ ἀληθεία, τσιμβούκιον!

Ὁ Μωάμεθ κατεπλάγη εἰς τὴν αἴτησιν ταύτην, καὶ μετὰ τινος στιγμᾶς σιωπῆς εἶπε:

— Πρὸς τί ἡ ἀλλόκοτος αὐτῆ ἐπιθυμία, γκισούρ;

— Διότι, πρὶν ἢ καπνίσω τὸ τσιμβούκιον, ἀπήντησεν ὁ Γουροσλώφ ἀταράχως, θὰ σὲ ἴδω αἰχμάλωτον τοῦ Σοβιέσκη!

Καὶ ἤρξατο καπνίζων ἡσύχως.

Καταπλαγεὶς ἐπὶ τῆ ἀξιοθαυμάστῳ ταύτῃ ἡμέρᾳ, ὁ Μωάμεθ ἔπεμψε προσκόπους εἰς συνάντησιν τῶν ψευδῶν Ταρτάρων, οἵτινες ὑπεδέχθησαν αὐτοὺς διὰ πυροβολισμῶν.

— Ὁ ἀπίστος λέγει τὴν ἀλήθειαν, ἀνέκραξεν ὁ Μωάμεθ Δ', σπεύδων νὰ ἱππεύσῃ, ὅπως διαφύγῃ τοὺς Πολωνοὺς. Εἶσαι ἐλεύθερος, προσέθετο ἀποταθεὶς εἰς τὸν πρόγονόν μου· σοὶ χαρίζω δὲ τὸ τσιμβούκιόν μου, εἰς ἀμοιβὴν τῆς ὑπηρεσίας σου καὶ τοῦ θάρρους σου. Ἄ! διατί νὰ μὴ ἔχω ἐν τῷ στρατῷ μου δεκακισχιλίους ἀνδρας ὁμοίους σου!

IV.

Ἐνδριμὴ εἰς τὴν πεδιάδα

— Καὶ αἱ εἰλογίαι τοῦ προφήτου συνώδευσαν μετὰ αὐτὰ τὸν Δημήτριον Γουροσλώφ καὶ τοὺς εὐγενεῖς ἀπογόνους του, ἀκολοθῆσαι τὸ ὅλως πρωτότυπον δῶρον τοῦ Σουλτάνου; ἡρώτησε δι' ὕφους εἰρωνικῶς ὁ ὑπασισταῆς.

— Naί, κύριε, ἀπήντησε σοβαρὸς καὶ συγκεκριμένως ὁ συνταγματάρχης. Ἴσως μὲ κατακρινετε ἐπὶ φαντασμαγορίᾳ ἢ παραροσύνῃ, — ἀλλ' ὅταν μεγάλη λύπη ἢ μεγάλη χαρὰ πρόκειται νὰ ἐπέλθῃ εἰς τὴν οἰκογένειάν μας, ἀγνοῶ ὁποῖον ἀλλόκοτον προαίσθημα μᾶς εἰδοποιεῖ περὶ τούτου. . . .

— Τότε, τὸ τσιμβούκιόν σας εἶναι μαγικόν, φίλτατέ μοι, εἶπε διακόφας αὐτὸν ὁ Τσερτοκόνοσκη.

— Ἀξίζει νὰ καῖ ὡς μάγισσα! παρετήρησεν ἐπιχαρίτως ὁ Ἄνδρέας.

— Διατί δὲν ἱππεύετε ἐπὶ τοῦ λουλι τοῦ, ὅπως μεταβῆτε εἰς τὸ συνέδριον τῶν μαγισσῶν, συνταγματάρχα; εἶπεν ὁ πρίγγιψ Μουριάκιν.

— Εἶμαι περίεργος νὰ γνωρίσω τὸ θαυματουργὸν αὐτὸ τσιμβούκιον, προσέθετο ὁ σημαιοφόρος.

— Εἶναι λίαν τολμηρὰ ἡ ἐπιθυμία αὐτῆ, καὶ δύναται νὰ σὰς ἐπιφέρῃ δυστύχημα, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης.

Ἡ Ναθαλία καὶ ἡ Βεράτσκα ἀνεσκίρτησαν ἀκουσίως, Ὁ Γουροσλώφ εἶχεν ἀπαντήσει δι' ὕφους ἀλλοκότου, ὅπερ ἐφάνη αὐταῖς ἀπαίσιον.

— Γελάτε, κύριοι, ἐπανελάθεν ὁ συνταγματάρχης, ἀλλ' ἔχετε ἀδικον. Βεβαίως δὲν εἶμαι δεισιδαίμων. Ἐκοιμήθην πολλάκις ὑπὸ τὴν σκηνήν, καὶ δὲν πιστεύω εἰς τὰ φαντάσματα. Καὶ ὅμως, σὰς ὀρκίζομαι, ὁ ἀορίστος ἀναδιδόμενος καπνὸς ἐκ τοῦ τσιμβουκίου λαμβάνει ἀνθρωπίνους μορφάς, καὶ τότε βλέπομεν, ὡς ἐν ὄπτασι, τὸ ἀναπόφευκτον μέλλον, ὅπερ μᾶς προσμειδιᾷ ἢ μᾶς ἀπειλεῖ.

Γενικῶς σχεδὸν γέλως ὑπεδέχθη τοὺς λόγους τούτους τοῦ συνταγματάρ

χου. Ἡ πρίγγιπσσα καὶ ἡ μήτηρ τοῦ σημαιοφόρου μόναι ἐμειναν σιωπηλαί. Αἱ γυναῖκες πάντοτε πιστεύουσιν εἰς τὰ ὑπερφυσικὰ μυστήρια καὶ εἰς τὰ θαύματα.

— Ἡ ἐξομολόγησίς μου σὰς διασκεδάζει, κύριοι, ἐπανελάθεν ὁ συνταγματάρχης, μετὰ τῆς συνήθους αὐτῷ ψυχραιμίας. Καὶ ὅμως, μετὰ δέκα ἐτη, ὁ Δημήτριος εἰδοποιήθη ὑπὸ τοῦ μαγικοῦ τσιμβουκίου περὶ τῆς δ' στοχίας, ἧτις τὸν ἠπειλεῖ. Πάντες οἱ εἰς τὴν αὐτοκράτειραν ἀφοσιωμένοι ἀρχηγοὶ τῶν στερλίτσῶν κατεσφάγησαν ὑπὸ Πέτρου τοῦ Μεγάλου, ὅστις κατεδέχθη νὰ ἀποκεφαλίσῃ τινὰς ἐξ αὐτῶν ἰδίᾳ χειρὶ. Χάρις εἰς τὸ τσιμβούκιόν του, ὁ Γουροσλώφ ἠδυνήθη νὰ καταφύγῃ ἐγκαίρως εἰς Μόσχαν. Χάρις εἰς τὸ τσιμβούκιον ἐκεῖνο οἱ ἀπόγονοι τοῦ ἥρωος τούτου ὑπηρέτησαν τοὺς Τάρτους, τῶν ἀπὸ ἐνός καὶ ἡμίσεως αἰῶνος. Χάρις εἰς τὸ τσιμβούκιον τοῦτο, καὶ ἐγὼ αὐτὸς ζῶ σήμερον ἐτι, ὅπως διηγοῦμαι εἰς ἀπίστον τὴν ἀπιθανὸν ταύτην ἱστορίαν.

— Ὁ θεὸς γινώσκει, ὅτι δὲν ἀστεύξεσθε, συνταγματάρχα, εἶπε μειδιῶν ὁ πρίγγιψ Μουριάκιν, ἀλλὰ μεθ' ὅλας τὰς σοβαρὰς διαμαρτυρήσεις σας, τὸ πνεῦμά μου δυσκόλως δύναται νὰ παραδεχθῆ τὴν πραγματικότητά τῆς μικρᾶς ταύτης μαγείας, ἧτις προστατεύει τὴν οἰκογένειάν σας. Ἄλλως, ὁ καπνὸς ἐνός τσιμβουκίου ὁμοιάζει πολὺ πρὸς τὰ νέφη τοῦ οὐρανοῦ, εἰς τὰ ὅποια ἀνακαλύπτει τις πᾶν ὅ,τι θέλει νὰ ἴδῃ.

— Βεβαίως, προσέθηκεν ὁ Τσερτοκόνοσκη μετ' ἀλαζόνος σοβαρότητος παρατηρῶν τὸν Ἄνδρέαν Στεπανοβίτς, τὸν εὐφυῆ, ὅστις οὐδὲν ἔλεγεν ὅπως μοὶ ἐξαγαρίωσῃ τὴν συνταγματάρχην, ἀλλὰ διὰ χειρονομιῶν ἐπεδοκίμαζε τὴν ἀπιστίαν τοῦ πρίγγιπς.

— Εἶναι ἱστορία μαγείας, καλὴ διὰ τοὺς κοζάκους μας, ὅταν ἀγρυπνωσιν. Ἔργον ἐκ Γαλλίας τὰ συγγράμματα τοῦ Βολταίρου, συνταγματάρχα, καὶ δύναμαι νὰ σας ἀποδείξω τὸ παράλογον τῆς παραδόσεως αὐτῆς, ἢν μᾶς ἐδιηγήθητε. Δὲν πρέπει τις νὰ πιστεῖ ἢ εἰς ὅ,τι ψηλασθῆς ἀποδεικνύεται. Δὲν πρέπει νὰ παραδεχθῆται ἐν τῷ βίῳ ἢ ὅσα γεγονότα ἐπιδοκίμαζει τὸ λογικόν. Δὲν ὑπάρχουσι γεγονότα ἀνευ αἰτιῶν. Τὰ προαισθήματα εἶναι μῦθοι καλοὶ διὰ τοὺς ποιητάς, τοὺς μυθιστοριογράφους καὶ τὰς ἀγαθὰς γυναῖκας, αἵτινες πίνουσι τὸν καφέ λίαν βαρύν. . . .

Ἄπροσδόκητον συμβᾶν διέκοψεν αἴφνης τὸ ρεῦμα τοῦτο τῆς εὐγλωττίας τοῦ κομμοῦ ὑπασιστοῦ. Ὁ ῥήτωρ, ἀγορευῶν ὑπὲρ τῆς ὑγειοῦς λογικῆς, δὲν ἐπρόσεξεν ὅτι ἀπὸ τινῶν δευτερολέπτων ἢ χεῖρ τοῦ ὤθει κύπελλον τι πλήρες

τεύου πρὸς τὸ μέρος τῆς πριγγιπήσσης. Μετὰ τινὰς στιγμὰς τὸ κύπελλον ὠλίθησεν ἐκ τῆς τραπέζης καὶ τὸ ἀφθόως σακχαρωμένον ἐκεῖνο εἶπον ἐχύθη ἐπὶ τοῦ φορέματος τῆς Βεράτσικας.

Ἡ νεῆνις ἐγερεῖσα μετὰ ζωηρότητος ἔβαλε μικρὰν τινα κραυγὴν. Δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστῆλῃ τόσῳ παχέως τὸ πείσμα τῆς, ὅπως μὴ γίνῃ εἰς πάντας καταφανές. Οἱ τεῖοπόται ἠγέρθησαν ἀμέσως. Ὁ ὑπασπιστὴς εἶχε τὸ πρόσωπον ἐρυθρόν. Ὁ δὲ ἀμειλικτος σημαιοφόρος, πλησιάσας τὴν Βεράτσικαν ἀνέκραξεν ἀφελῶς ἐνώπιον τοῦ συγχυμένου φιλοσόφου :

— Διατί ὁ συνταγματάρχης νὰ μὴ δανείσῃ τὸ τουρκικὸν τσιμβούκιόν του εἰς τὸν κ. Τσερτοκόνοσκην; Ἴσως ὁ φίλος μας προσέβλεπε τίτε ὅτι θὰ ἀνατρέψῃ τὸ κύπελλον τοῦ τείου ἐπὶ τοῦ φορέματος τῆς πριγγιπήσσης.

Ὁ ἀλαζών ὑπασπιστὴς ἐγένετο πορφυροῦς ἐκ τῆς ὀργῆς. Ἀλλὰ δὲν ἀπήντησεν ἢ διὰ γεροντομίας ὑπερτάτης περιφρονησεως, ἥτις ἔκαμε τὸν Ἀλέξανδρον νὰ ὠχριάσῃ ἐκ λύσσης. Μία μόνη λέξις, ἐν μόνον βλέμμα, ἠδύνατο νὰ ἐπιπέσει φοβερὰν ῥῆξιν μεταξὺ τῶν δύο ἐκείνων νέων. Ἡ Βεράτσικα ἐμάντευσεν, ἐκ τῶν ἀνησυχῶν βλεμμάτων τῆς μητρὸς τοῦ σημαιοφόρου, τὸν κίνδυνον, ὃν οὗτος διέτρεχε, καὶ ἀπομακρυνθεῖσα ἀμέσως ἀπ' αὐτοῦ ἔσπευσε νὰ λάβῃ μετ' οἰκειότητος τὸν βραχιόνα τοῦ Τσερτοκόνοσκην, ὅπως ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ φρούριον.

Οἱ τεῖοπόται διεχωρίσθησαν λοιπὸν λίαν ψυχρῶς. Ὁ Ἀνδρέας ἀνεχώρησε, προτιθέμενος νὰ διαδώσῃ εἰς ὅλον τὸ διαμέρισμα τὴν εὐνοίαν δι' ἧς ἡ πριγγιπήσσα ἐτίμα ἓνα ἀπλοῦν σημαιοφόρον. Ὁ Ἀλέξανδρος ὑπέστη τοὺς ἀτελευτήτους ἐλέγχους τῆς ἀγαθῆς Ναθαλίας, διότι προσέβαλε τὴν ἰσχυρογνώμονα ἀλαζονίαν τοῦ μᾶλλον φιλαύτου τῶν ὑπασπιστῶν καὶ ἀνεπιού ἐνός τῶν στρατηγῶν.

Ὁ Γουροσλόφ, καίτοι λίαν δυστυχῆς ὡς ἐκ τῆς ἀδιαφορίας τῆς Βεράτσικας, παρηγορήθη τὴν ἐσπέραν ἐκείνην συλλογίζόμενος ὅτι ἡ πτώσις τοῦ τείου καθίστα γελῶτον ἐκ τῶν ἀνιερσῶν του, — εἰσπερῶμενος δὲ ἐν τῷ δωματίῳ του ἐσκέπτετο μεγαλοφάνως :

— Ἀδιάφορον ! Τὸ κύπελλον ἐκεῖνο τοῦ τείου ἀνατραπὲν μὲ ἐδικαίωσεν ἀπέναντι τοῦ μωροῦ ἐκείνου ὑπασπιστοῦ καὶ τοῦ γάλλου συγγραφῆως κ. Βολταίρου . . . Οὕτως αἰσῶν θὰ καπνίσω μὲ τὸ τουρκικὸν τσιμβούκιόν μου.

Τὴν ἐπαύριον τῆς ἐσπερίδος ἐκείνης, ἡ πριγγιπήσσα Βεράτσικα, φέρουσα ἀμαζόνιον ἐσθῆτα, ἵστατο ὀπισθεν ὑαλοθύρα· φερούσα, εἰς ἀνδρὸν κεκορη-

μένων διὰ ποικίλων καὶ εὐόσμων ἀνθέων.

Μακρὰ δενδροστοιχία, ἀποτελουμένη ἐκ δένδρων συμμετρικῶς κεκορμένων καὶ ὧν οἱ κλάδοι διασταυρούμενοι ἀπετέλουν σκιεροῦς θόλους, ἐπεκτείνετο ἐνώπιόν τῆς.

Βεβαίαι ὅτι οὐδεὶς αὐτὴν ἐβλεπεν, ἡ νεῆνις ἔσφουεν ἐκ τῆς ζώνης τῆς τηλεσκοπίου καὶ παρετήρει περὲργω; τί συνέβαιναν εἰς τὴν ἐτέραν ἀκρὰν τῆς δενδροστοιχίας; ἐκείνης.

Δύο ἵππεῖς, ἐγκαταλιπόντες τὰ δένδρα τοῦ ἄλλου, ἐξῆλθον τοῦ κήπου. Ὁ εἰς αὐτῶν, ἐνόησας ὅτι ἠδύνατο νὰ τὸν βλέπωσιν ἐκ τῶν παραθύρων τοῦ φρουρίου, ἔκαμνε τὸν ἵππον του νὰ πηδᾷ μετὰ τῆς τολμηρᾶς φιλαρσεκείας ἵπποδρόμου. Ἀλλὰ τὸ δύστροπον καὶ ἰσχυρογνώμον ζῶον, ἐξαπατῶν τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ κυρίου του, ὠπισθοδρόμησεν αἴφνης μωθὲν ἐπὶ τοῦ ἐτέρου τῶν ἵππέων, ὃν μικροῦ ἐδέξασε νὰ κρημνίσῃ.

Ἡ πριγγιπήσσα δὲν εἶχε βεβαίως ἀνάγκην τοῦ τηλεσκοπίου τῆς, ὅπως ἀναγνωρίσῃ ἐκ τῆς συμπεριφορᾶς τοὺς δύο τούτους κενταύρους, ἥτοι τὸν ἀλαζονα Τσερτοκόνοσκην καὶ τὸν θαλασικὸν σημαιοφόρον, ὅστις παρ' ὀλίγον ἐγένετο θύμα τῆς ἀνωγειοῦ καὶ ματασιδόξου ἐπιδεικτικότητος τοῦ συντρόφου του.

Ἀλλὰ τὰ μετὰ τὸ γεγονός τοῦτο ἐφείλκυσαν ἰδίως τὴν προσοχὴν τῆς νεῆνιδος, ἡ δὲ περιεργιά τῆς μετεβλήθη εἰς τρόμον, ὅτε εἶδε τὸν πρῶτον ἵππεα νὰ μείνῃ ἀκίνητος ἐν τῇ θέσει ἀνθρώπου μὴ θέλοντος νὰ προβῇ περαιτέρω, καὶ τὸν δεύτερον προχωρήσαντα πρὸς αὐτὸν νὰ σταθῇ, ὡς ἀνθρώπος μὴ θέλων νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν θέσιν του.

Ἡ πριγγιπήσσα προσεπάθησε τότε νὰ μαντεύσῃ τοὺς λόγους, οὗς ἀντιήλασσον οἱ δύο ἵππεῖς, καὶ τοὺς ὁποίους ὡς ἐκ τῆς ἀποστάσεως δὲν ἠδύνατο νὰ ἀκούσῃ.

Ὅτε εἶδε τοὺς δύο ἀξιωματικούς, ἐγκαταλείποντας τὴν ἐπιφυλακτικὴν ἐκείνην στάσιν, τὸ παγετώδες ἐκεῖνο ὕψος, ἐκ τοῦ ὁποίου ὁ εὐγενὴς ῥώσσοσ οὐδέποτε πρέπει νὰ ἀπομακρύνεται, ἡ Βεράτσικα ἐφοβήθη. Ἡ συνδιάλεξις τῶν δύο ἀνταρσῶν δὲν ἦτο πλέον δι' αὐτὴν μυστήριον. Ἐμάντευσε τὰ πάντα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν. Καὶ ὅμως ἀνέπνευσεν ἐλευθέρως, ὅτε εἶδε τὸν σημαιοφόρον ἀπομακρυνθέντα ὀλίγα βήματα, ἐνῶ ὁ ὑπασπιστὴς κατηρθύνθη πρὸς τὸ φρούριον διὰ τῆς ἀντιθέτου ὁδοῦ.

Αὐστυχῶς οὗτος, ὑπέικων εἰς ὀλέθριόν τι λείψανον τῶν ἀλαζονικῶν ἐξεῶν του, ἐστράφη, παιήσα; διπλοῦν κίνημα τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν ὤμων, λίαν ἐκφραστικόν. Ὁ σημαιοφόρος ἐπανήλθε ζωηρῶς πρὸς τὸν Τσερτοκόνοσκην καὶ

ἔδειξε πρὸς αὐτὸν διὰ τῆς χειρὸς τὴν δενδροστοιχίαν καὶ τὸ φρούριον, ὡσεὶ λέγων ὅτι ἔπρεπε νὰ πορευθῶσι πλέον μακρὰν.

Ὁ ὑπασπιστὴς συνήνεσε διὰ χειρονομίας, καὶ ἀμφότεροι οἱ νέοι καλπαζόντες ἐγένοντο ἀφαντοὶ ἐν τῷ δάσει.

Ὅτε δὲν ἐβλεπεν αὐτοὺς πλέον ἡ Βεράτσικα ἠσθάνθη παγόνουσαν τὴν καρδίαν τῆς. Ὁ οὐρανὸς καὶ τὰ δένδρα ἐφάνησαν αὐτῇ κλυθθέντα διὰ πενθίμου πέπλου. Ἐταπεινώσε δὲ τοὺς ὀφθαλμούς καταληθθεῖσα ὑπὸ σκοτοδίνης. Ἐσυλλογίσθη ἀμέσως τὴν μητέρα τοῦ σημαιοφόρου καὶ τὴν ὀφειλὴν τῆς εὐγνωμοσύνης, ἣν εἶχε πρὸς τὸν νέον ἐκεῖνον. Δὲν ἐσκέπτετο πλέον ὅτι ὀφείλει τὴν ζωὴν τῆς εἰς μίαν τῶν μισθωτῶν ἐκείνων ἀφοσιώσεων, ἃς βλέπει τις παρὰ τῷ κοινοτέρῳ στρατιώτῃ ἢ τῷ προστυχοτέρῳ μουζίκῳ.

Πρὸ ἐνός τετάρτου τῆς ὥρας, ἡ πριγγιπήσσα εἶχεν ἀρνηθῆ νὰ συνοδεύσῃ τὸν πατέρα τῆς εἰς τὸ δάσος, διότι εἶχεν ἀναμνησθῆ ὅτι τὴν προτεραίαν ἐγένετο λόγος περὶ τῆς ἐκδρομῆς ταύτης ἐνώπιον τῶν τριῶν ἐραστῶν τῆς, καὶ ἐφοβείτο μὴ προκαλέσῃ ἀκουσίως ὀλεθρίαν τινα μεταξὺ τῶν ἐριδᾶ.

Πόθεν προήρχετο λοιπὸν ἡ ἀλγεινὴ ἀνησυχία, ἡ πυρετώδης ταραχὴ, ἡ ἀταλία αὐτῆ τῶν τῆς Βεράτσικας ἰδεῶν, αἵτινες ἄλλοτε ἦσαν τόσῳ ἀπλότοι καὶ τόσῳ ἐπιβλητικοί; Ἡ το πρᾶγματι μόνον ἀπλοῦν καθίκων εὐγνωμοσύνης, ὅπερ ὄθει αὐτὴν εἰς τὸ νὰ προλάβῃ τὴν πιθανὴν μονομαχίαν; Ἀλλὰ τότε, δικτὶ ἔστρεψε θυμῶς τὸ μαστιγιὸν τῆς περὶ τὸν βραχιόνα τῆς; Διατί ἔθραυε τὸ τηλεσκοπίον τῆς καὶ ἔκρουε διὰ τοῦ ποδὸς τὸ ἔδαφος ἀνησυχῶς; Αὕτη δὲν ἠγάπα τὸν σημαιοφόρον. Δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν ἀγαπήσῃ; Ἄλλὰ δὲ κρινεν αὐτὸν ἐκ τῶν γελῶν ἀνταρσῶν του. Θὰ συγκατετίθετο νὰ μὴ ἐπανάθῃ αὐτὸν πλέον; ἀλλ' ἐπαράσσοτο σύσσωμος εἰς τὴν ἰδέαν ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν διεκινδύνευε τὴν ζωὴν του . . . καὶ αὕτη δὲν ἦτο πλῆσιόν του, ὅπως τὸν βοήθησῃ.

— Καὶ λοιπὸν, κόρη μου, — ἠρώτησεν ὁ πριγγιψ Μουριάκιν εἰσελθὼν, μετὰ τοῦ δυσηρεστημένου ἐκείνου ὕψους, ὅπερ εἶναι ἴδιον τῶν ἀσθεῶν χαρκτηῶν, ὅταν ἀποτυγχάνωσι ἐπὶ ἐπιθυμίαι τῶν — ὁ περιπατοσ οὗτος, ὅστις τόσῳ σὲ νύχαριστεῖ χθές, δὲν σὲ εὐχαριστεῖ πλέον σήμερον;

Ἡ Βεράτσικα ἀνεσκήτησεν, ἀλλὰ ἀμέσως κατέστειλε τὴν νευρικὴν αὐτῆς ἀνησυχίαν καὶ κατέστη αὐθις ἡ παγερὰ καὶ ἀκατάληπτος ῥωσσίς πριγγιπήσσα.

— Καὶ διατί ἡ ἀμαζόνιος αὕτη ἐσθῆς; προσέθετο ὁ πριγγιψ ἐκπληκτος.

Μη νέα ιδιοτροπία σε έκαμε να μετα-
εάλης γνώμην;

— Ναι, πάτερ μου, απήντησεν η
Βεράτσκα, προσπαθήσασα να μειδιάσῃ.
Δέν είναι όμως ιδιοτροπία. Είμαι καλή
και συνετή σκέψις. Τοῦτο σὰς εκπλήσ-
σει . . . Καί όμως, ναι! έσκηφην ότι
δέν θά έγκυαταλείπετε άνευ λύπης τήν
έκδρομὴν ταύτην, καί δέν θέλω νά σὰς
ιδῶ δυσχερομένου κατ' ένοῦ.

— Τέκνον μου, με θυσάεις, ὡσα-
νεί εἶχες μέγα τι άμαρτήριον νά τοῦ
συγχωρήσω, — παρετήρησεν ὁ πρίγγιψ,
γοητευθεὶς καὶ ανησυχῶν ταῦτοχρόνως.

Ἐο καίρος εἶναι τόσῳ ὥραϊσι, φιλιτα-
τέ μοι πάτερ, επανέλαβεν η Βεράτσκα.
. . . ἔλθετε . . . μη χάνωμεν καιρόν . . .
Πιστεύω ὅτι προτιμάτε νά περιπατή-
σωμεν πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἄλλου . . .
Ἐο δίφρος σὰς εἶναι εἰςευγμένους . . . ἘΑ!
τόσῳ τὸ καλλίτερον . . . Ὁά σὰς ἀκο-
λουθῶ ἔριπος . . .

— Τῷ ὄντι, Βεράτσκα, εἶπε μετὰ
στοργῆς ὁ γέρον, εἰπὼν νά ζευξῶσι τὸν
δίφρον δι' ἐμέ μόνον, ὡς ἐκ τῆς κλη-
ραμένης ταύτης ποδάρας, ἐνήργησα ὡς
ἀληθῆς ἐγωϊστής . . . ἀλλ' ἀμέσως θά
διατάξω . . .

— Ἐοχι πάτερ μου, ἔχει καλῶς ὕ-
τω. Ἐλλως, ἐπιθυμῶ καὶ νά δοκιμάσω
τήν ἑάν μου άμαζόνειον ἐσθῆτα.

— ἘΑ! τὸ ὑπέθετον, απήντησεν ὁ
πρίγγιψ μειδιῶν, ὅτι ἐκρύπτετό που
δόςις τις φιλαρεσκείας . . .

Κατ' ἀρχὰς ἐπίστευσεν ὅτι ἡ ἀπου-
σία τῶν ἀξιωματικῶν ἦτο ἡ ἰληθῆς
αἰτία τῆς μεταβολῆς τῆς κόρης του.
Ἐγοητεύθη λοιπὸν ἐκ τῆς φαινομένης
ταύτης ὑποταγῆς, εἰς ἣν ἦτο ὀλίγον
συνειθισμένος. Ἐπωρελήθη δὲ αὐτῆν,
ὅπως ἀπαγγεῖλῃ εἰς τὴν φιλαρεσκόν
μακρὰν ὀμιλίαν περὶ τῶν καθηκόντων,
περὶ τῶν ὑποχρεώσεων καὶ τῶν ὑπο-
κριτικῶν ἐπιφυλάξεων, ἀεὶ ὁ κόσμος
ἐπιβάλλει εἰς πάντα καλῶ: ἀναθεραμ-
μένον. Ἐλλ' ἡ πριγγίπησησα, μαστίσα-
σα τὸν ἵππον τῆς, εὐδὲ λέξις ἤκουσε
τῆς πατρικῆς ὀμιλίας, ἀρκεσθεῖσα νά
μειδιάσῃ εὐσεβάστως πρὸς τὴν ἀπο-
λεσθεῖσαν ταύτην εὐγλωττίαν.

Ἐο ἀξιόλογος κύριος, γοητευθεὶς ἐκ
τῆς ἐπιτυχίας του, μετεμελήθη διότι
δέν ἀνέλαβε πρότερον τὸ μέρος τοῦ
Μέντωρος, εἰς ὃ ἐπετύγγανε τόσῳ θου-
μκίως. «Μετ' ὀλίγης δόσεως θέρρου,
ἐσκέπτετο, θά κατάρθουν εὐκόλως νά
διορθῶσω τὰ ἐλαττώματα, ἄπερ αἱ θω-
πεῖαι ἐγέννησαν εἰς τὴν προσφιλῆ μου
Βεράτσκαν!»

Καί όμως ἡ ἀπάτη τοῦ πρίγγιπος
δισκεδάσθη τάχως, ὅτε ἡ νεάνις, χω-
οὶς νά περιμείνῃ ὅπως ἀκούσῃ τὸ τέλος
τῆς διδασχῆς, ἐμάστισε τὸν ἵππον τῆς,
ὅστις ὡς βέλος ἐξήφρανίσθη εἰς τὰ ἐν-

δότερα τοῦ δάσου. Ἐο γέρον ὠπλίσθη
τότε διὰ τῆς συνήθους ὑπομονῆς, ἐξέ-
βηλε βραχὴν στεναγμόν, καὶ διατάξας
τὸν άμαζηλάτην νά σταθῇ ἀπεφάσισε
νά περιμείνῃ ἐν ὄλῃ τῇ δυνατῇ ἀνέσει
τὴν ἐπάνδρον τῆς Βεράτσκας.

Ἐο γενναία άμαζών, ἀπομακρυθεῖσα
πλέον τοῦ πατρὸς τῆς καὶ ἐλευθέρῃ ὀ-
πως παραδόθη άνευ χαλινου̇ εἰς τὴν
ἀγωνίαν, ἣν προσεπάθει νά καταστείλῃ
ὑπὸ τὸ προσωπεῖον τῆς ἀριστοκρατίας,
ἐκέντησε τὸν ἵππον τῆς διὰ τε τῆς μά-
στιγος καὶ τῶν πτεροιστήρων. Ἐσπευ-
σε νά ρηθῆ εἰς τὸ τέλος τοῦ ἄλλου,
διότι ἐσκέπτετο ὅτι χάριν εὐσεπειάς
οἱ δύο ἀντίπαλοι δέν θά ἐτόλμων νά
ἐκλέξωσι τὴν διαμονὴν τοῦ πρίγγιπος
Μουριάκιν ὡς πεδῖον μονομαχίας. Τὰ
δευτερόλεπτα ἐρχίνοντο αὐτῇ αἰῶνι,
καὶ ἐπίστευε πάντοτε ὅτι ἤκουεν ἐκπυ-
σοκρήτην ἀντηχοσαν.

Ἐν τούτοις, οἱ νεοὶ ἀξιωματικοὶ εἶ-
χο, διέλθει τὰ ὄρια τοῦ ἄλλου. Ἐνε-
χαίτισαν δὲ τοὺς φρίσσοντας ἵππους
τῶν, ὅπως ἀντι-ἀλλάξωσι τινὰς λόγους
δριμύς καὶ προκλητικούς.

— Δέν συγκατατίθεσθε, κύριε, νά
μοι ὑποσχεθῆτε ἐν τειῇ ὅτι δέν θέλε-
τε φωνῆ πλέον παρὰ τῷ πρίγγιπι; ἔ-
λεγεν ὁ ὑπασπιστῆς ἀποθύμως.

— Ἐοχι, κύριε, διότι ἔχω ὑποχρεώ-
σεις εἰς τὸν πρίγγιπα, καὶ φεύγων τὸ
φρούριόν του θά ἐφαινόμην ὀφειλέτης,
ἐπιθυμῶν νά λησμονήσῃ τὸ γέρος του,
ὅπως ἔχῃ τὸ δικαίωμα νά μείσῃ τὸν
εὐεργέτην του.

— Εἶθε λίαν εὐθυμος, κύριε σημαιο-
φόρε.

— Εἶ αἱ τις εὐθυμος, ὅταν ὀμιλῇ
μετὰ ἀνθρώπου τόσῳ ἀστείου, κύριε.
Τούτο, βεβαίως, ὄχι πάντοτε, καὶ ὁ
Θεὸς εἰξεύρει! ἀλλὰ εἰς τὰς μεγάλας
περιστάσεις, ὅταν π. χ. ἀνατρέπετε τὸ
κύπελλον τοῦ τεῖου σὰς . . .

Ἐο ὑπασπιστῆς ὠχρίασε καὶ ἐδῆξε
τὰ χεῖλη.

— Ἐο ὅταν θέλετε νά ἀπαγορεύη-
τε εἰς ἕνα πτωχὸν διάβολον, ὡς ἐμέ,
νά λαμβάνῃ τὴν εὐχαρίστησιν νά πα-
ρευρισκεται εἰς τὰς πνευματώδεις ἀφη-
γήσεις σὰς περὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν μετα-
χειρίζονται τὸ γιγαταγάνιον οἱ Κιρκάσ-
σιοι.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Τσερτοκόσκῃ ἐξή-
στραψαν ἀπαισίως.

— Ἐρκετά, κύριε. Σὰς ἐπαναλαμ-
βάνω ὅτι ὀφείετε νά μη πατήσετε
πλέον εἰς τὸ φρούριον. Ἐν σὰς δίδω
τὴν διαταγὴν ταύτην, θά εἰπῆ ὅτι ἔχω
τὸ πρὸς τοῦτο δικαίωμα.

— Τὸ δικαίωμα! ἐπανέλαβεν ὁ ση-
μαιοφόρος ἐκπληκτος.

— Ἐο πριγγίπησησα αὐτῇ ἔλαθε χθὲς
τὸ ἔσπερα: τὸν βραχίονά μου, ὅπως

ἐπανεῖλθη εἰς τὸ φρούριον, εἶπεν ὁ ὑπα-
σπιστῆς ὑπερφάνως. Διὰ τὸ ὄνομα τοῦ
ἀγίου Νικολάου, εἰσθε τυφλός, κύριε,
καὶ πρέπει νά σὰς τὰ λέγῃ τις ὄλα; . . .

— Οὐδέποτε ἔδουήθην νά ἐνοῶ τὰ
αἰνίγματα, ἢ νά μαντεύω τοὺς γρίφους,
εἶπεν ἡσύχως ὁ Ἐλέξανδρος. Ἐξήγηθη-
τε καθαρώτερον. Ἐν μοὶ δίδετε διατα-
γὴν, χωρὶς νά σὰς ἐπιτρέψῃ τοῦτο ὁ
πρίγγιψ ἢ ἡ θυγάτηρ του, ἐννοεῖτε κα-
λῶς ὅτι δέν θά ἀκούσω τὴν διαταγὴν
σὰς.

— Ὁά τὸ ἔδωκεν! ἀνέκραξεν ὁ Τσερ-
τοκόσκῃς, πε ἰδὼς ἐκ τῆς ὀργῆς. Εἰ-
ξεύρω πῶς νά σὰς ἀναγκάσω.

— Δοκιμάστε! απήντησε μειδιῶν
ὁ σημαιοφόρος. Πιστεύω ὅμως ὅτι δέν
θά καταρθώσῃτε τόσῳ εὐκόλως νά μοὶ
ἀπαγορεύσῃτε τὴν εἴσοδον.

Ἐο ὑπασπιστῆς πελιδνός ἐκ τῆς ὀρ-
γῆς διὰ τὴν ψυχρὰν ταύτην ἀντίστασιν,
συνελάμβανε μυσία κύνετα σχέδια.

— Καί όμως δέν δύναμαι νά μονο-
μαχήσω μετὰ σοῦ, ἐἰ τέλος!

— Καί διατί; Τοῦτο θά ἦτο τὸ
καλλίτερον μέσον, ὅπως με ἀναγκάσε-
τε νά παύσω τὰς ἐπισκέψεις μου, ἀρκεῖ
ὁ ἅγιος Νικόλαος νά σὰς βοηθήσῃ, ὅπως
μοὶ θρασῆτε τὸν βραχίονα ἢ τὴν
κνήμην!

— Διατί; Ἐλλῃ, κύριε σημαιοφόρε,
μόλις ἀνήλθετε εἰς τὸν δέκατον τέταρ-
τον βαθμὸν τῆς στρατιωτικῆς ἱεραρχίας
καὶ δέν δύναμαι νά ἀτιμάσω τὴν στο-
λὴν μου τοῦ ὑπασπιστοῦ.

Ἐο Ἐλέξανδρος ὠχρίασε καὶ αὐ-
τός: καὶ ἀπόλεσε τὴν ψυχραιμίαν του.

— Εἶναι τοῦτο σπουδαία αἰτία; ἡ-
ρώτησε μετὰ ὕφους ἡδέος καὶ ὅμως
προσιλητικῶς.

— Μη γνωρίζετε τινὰ καλλιτέραν;
ἐπανέλαβε περιφρονητικῶς ὁ Τσερτοκόν-
σκῃς.

— Ναι, κύριε. Ὁταν ἀρνηταί τις νά
μονομαχήσῃ μετὰ τοῦ ἀνθρώπου, ὃν
προσέβαλε καὶ προεκάλεσε, σημαίνει
ὅτι φοβεῖται.

— Φοβεῖται! ἀνέκραξεν ὁ ὑπασπι-
στῆς ἐκτὸς ἑαυτοῦ.

— Φοβεῖται, ἐπανέλαβε ψυχρῶς ὁ
σημαιοφόρος.

— Δέν τὸ πιστεύετε, κύριε.

— Ἐο ἐρώτησις εἶναι ἴσως ἀδιάκρι-
τος κύριε.

Οἱ λόγοι διασταυροῦντο ὡς ραπίσμα-
τα. Ἐο Τσερτοκόσκῃς κατέσχιζε μη-
χανικῶς τὰ κομβία τῆς στολῆς του.
Περίεστρεψε τὴν μαστιγὰ του ἐκ λύσ-
σης. Ἐπὶ τέλους ἀνέκραξε πλήρης
ἀπελπισίας:

— ἘΑ! διατί νά μη ἦμαι ἀκόμη
ἀπλοῦς σημαιοφόρος! Κατηραμένη βαθ-
μέ! κληραμένη στολή!

Ἐο Ἐλέξανδρος ὠχτεῖρε τὸν ὑπασπι-

στήν, εκλαβὼν ὡς εἰλικρινῆ τὴν συγ-
κλήσιν του ταύταν.

— Κύριε ὑπασπιστά, εἶπεν αὐτῷ,
δυνάμεθα νὰ μονομαχήσωμεν σπουδαιό-
τατα, χωρὶς νὰ ταπεινώσῃτε τὸν ὑψη-
λὸν σας βαθμὸν, χωρὶς νὰ ἐκθέσῃτε τὴν
στολήν, ἧς ἡ ἀξιοπρέπεια σὰς κρατεῖ
δεδεμένως τὰς χεῖρας.

— Ἐν μέσον! Ἄ, εὐγε! Σὲ εὐχαρι-
στῶ ἐκ βάθους καρδίας, κύριε σημαιο-
φόρε.

— Ἐχετε καλὸν ἵππον;

— Ἀξιόλογον δι' ἵπποδρόμιον, κα-
κὸν διὰ μάχην.

— Εἶναι ἀκριβῶς, τιμᾶς χρειάζεται.
Ὁ ἰδικὸς μου εἶναι ἀληθὴς κοζακικός.
Θὰ ἐκούραζε ἀγέλην πεινασμένων λύ-
κων. Ἐκαστος ἡμῶν ἔχει τὸ κυνηγετι-
κὸν του πυροβόλον. Ταῦτα ὅμως θὰ
χρησιμεύσωσιν ἐν τῇ μονομαχίᾳ ταύτῃ
ὡς ἀπλοῦς στολισμὸς. Ὅποια μονομα-
χία! Οἱ ἀμερικανοὶ θὰ τὴν μιμηθῶσιν
ἀναμφιβόλως, ὅταν ἀναγνωσῶσιν αὐτὴν
εἰς τὰς ἐφημερίδας των.

— Ἀστεῖξθε δια τὸν τρόπον λίαν
σκοτεινοῦ, κύριε: διέκοψεν ὁ ὑπασπι-
στής.

— Διὰ μιᾶς καὶ μόνης λέξεως θὰ
διαφωτίσω τὸ σκότος τοῦτο, εἶπεν ὁ
Ἀλέξανδρος. Σὰς προτείνω μονομαχίαν
λίαν πρωτότυπον, διότι ἀκριβῶς εἶναι
ἀπλουσιότης. Μίαν ἐκδρομὴν εἰς τὴν
πεδιάδα, ἀλλ' ἐκδρομὴν θανάσιμον.
Τρέχομεν ἀπὸ ρυτῆρος. Ὑπερπηδῶμεν
πάντα τὰ προσκόμματα, ποταμούς, δά-
ση, τείχη, κρημνούς, χωρὶς νὰ παρεκ-
κλίνωμεν τῆς εὐθείας ὁδοῦ. Ἐνοσεῖτε;
Καταβάλωμεν τὰ προσκόμματα, ἀκρι-
οῦ τὰ προσκόμματα καταβάλωσιν ἕνα
ἐξ ἡμῶν.

Ἐκπλαγεῖς ἐκ τῆς παραδόξου ταύ-
της προτάσεως, ὁ Τσερτοκόνοσκις ἐφάνη
δισταζών.

— Τί περιμένετε; ἐπανέλαβεν ὁ ση-
μαιοφόρος. Ἡ μονομαχία αὕτη δύναται
νὰ κηλιδώσῃ δι' ἰλύος καὶ αἵματος τὴν
στολήν σας, οὐχὶ ὅμως καὶ νὰ τὴν ἀτι-
μάσῃ.

— Δέχομαι! εἶπεν ὁ ὑπασπιστής.
Ἐμπρός!

Ἐβύθισαν τοὺς περνηστήρας εἰς τὰ
πλευρὰ τῶν ἵππων, οἵτινες ὄρχησαν
φρενητιωδῶς, σείοντες τὰς χεῖρας.

Τὸ ἔδαφος ἀντήχει καὶ ἐσπινθηροβό-
λει ὑπὸ τοὺς πόδας των. Αἱ πρασιαί,
αἱ φραγαί, τὰ δένδρα, ἐφαίνοντο ὅτι
ἔκυπτον ἐνώπιον τῶν ἵππέων, οἵτινες
ἐφιλοτιμοῦντο τίς τῶν δύο νὰ ὑπερβῇ
καὶ νὰ χαιρέτισῃ πρῶτος τὸν θάνατον.

Προσῆγγίζον εἰς τὸν ποταμὸν μετὰ
καταπληκτικῆς ταχύτητος. Αἶφνης ὁ
ἵππος τοῦ Τσερτοκόνοσκι, ταρκαχθεὶς ἐκ
τῆς θείας τοῦ ὕδατος, ἤρξατο ποιῶν ἀλ-

λόκοτα ἄλματα, καὶ ἐρριψε τὸν ἵππεά,
οὔτινος ὁ πούς περιεπλάκει ἐν τῷ ἀνα-
βολαί.

Ὁ ὑπασπιστής ἐρριξε φοβερὰν κραυ-
γήν. Ὁ ἵππος ἐσφεν αὐτόν, τὸ πρόσω-
πόν του κατεξεστράχθη εἰς τὰς ρίζας
τῶν δένδρων καὶ τοὺς λίθους, αἱ χεῖρές
του ἔδραττον τὰς ἀκάνθας, τὸ σῶμά του
σπκραττομενον ἐπάλασε ματαίως, ὁ πούς
αὐτοῦ δὲν ἠδύνατο ν' ἀπαλλαγῇ.

Ὁ σημαιοφόρος ἐστρεψε τὴν κεφα-
λήν, καὶ ἡ καρδία αὐτοῦ ἐπάγωσεν,
ἰδόντος τὸ μαρτύριον τοῦ δυστυχοῦς
ὑπασπιστοῦ. Ὁ Τσερτοκόνοσκις δὲν ἦτο
πλέον ἀντεραστής, ἀλλ' ἄνθρωπος κιν-
δυνεύων. Ὁρεῖλε νὰ τὸν σῶσῃ. Ὁ Ἀλε-
ξάνδρος προσεπάθισε νὰ ἀναχαιτίσῃ
τὸν ἵππον του. Ἀδύνατον. Αἰμακτώδεις
ἀφροὶ ἔρρεον ἐκ τῶν χαλινῶν. Ἠθέλησε
νὰ πηδήσῃ. Ἀλλὰ τοῦτο θὰ ἦτο αὐτο-
κτονία. Εἶχε καταλάβει αὐτὸν σκοτο-
δίνα. Ἐν τούτοις, ὁ ἵππος τοῦ ὑπασπι-
στοῦ ἐπήδα τῆδε κλίσεις τυχαίως, ἀ-
κρωτηριάζων εἰς τοὺς λίθους καὶ τὰς
ρίζας τῶν δένδρων τὸν καμψὸν εὐγενῆ,
ὅστις ἐκραύγαζε βοήθειαν. μετὰ φωνῆ
ναυαγοῦ, οὔτινος βυθίζεται ἡ σχεδιά.

Καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἐκραύγαζεν ἐπί-
σης ὡς παράφρων:

— Βοήθειαι! Βοήθειαι!

Ἄλλ' ἡ σιγὴ μόνη ἀπήντα εἰς τὴν
ἐπίκλησιν ταύτην. Αἱ τρίχει τῆς κεφα-
λῆς του ὠρθοῦντο. Ἐδράζε τὸ πυροβό-
λον του μετὰ τρεμοῦσιν χειρῶν, καὶ
στρεψας τὴν κεφαλὴν ἐκόπευσε τὸν
ἵππον τοῦ ἀντιπάλου, ἰδὼν ὅτι μετὰ δύο
δευτερόλεπτα καὶ τοῦτο θὰ ἦτο πλέον
ἀδύνατον. Ἠθάνετο τὴν χεῖρά του
τρέμουσαν. Καὶ ὅμως ἐπυροβόλησε...
Διασκηδασθέντος τοῦ καπνοῦ, εἶδε τὸν
ἵππον τρέχοντα ἐτι μανιωδέστερον, ἀλ-
λ' ὁ ὑπασπιστής εἶχε τὴν ὠμοπλάτην
τετραυμένην.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπεφάνη ἡ Βε-
ράτσκα τρέχουσα καὶ αὐτὴ ἀπὸ ρυτῆρος,
λυσικόμος, ὠραία ὡς μυθολογουμένη νύμφη
τῆς Σκανδιναβίας. Ἠκλῆσε τὴν ἐκ-
πυρσοκορότησιν, εἶδε τὸ ὄπλον εἰς χεῖρας
τοῦ σημαιοφόρου, ἐφριξε δὲ ἀκούσασα
τὸν ἀντίπαλόν του νὰ τὸν καταράται.

— Τὸν ἐφρονεύσατε! Τὸν ἐφο-
εὔσατε! ἐκραύγασεν ἡ νεάνις. Σεις, Ἀλέξαν-
δρε, δολοφόνος, οὐτιδανός, προδότης!
Ἄ! καὶ ὁ πατήρ μου ἂν μοὶ τὸ ἐθε-
θαίου ἐνόρκως, δὲν θὰ τὸ ἐπίστευον!

Ὁ σημαιοφόρος ἦτο ὠχρὸς ὡς φάσμα.
Τὰ φαινόμενα ἦσαν κατ' αὐτοῦ. Ἡ
Βεράτσκα τὸν εἶδε πυροβολήσαντα, καὶ
τὸν ἐπίστευον ἔνοχον. Ἐπρωίμα νὰ
ἦτο δεδεμένος εἰς τὴν οὐρανὸν λυσσαλέου
ἵππου καὶ νὰ ἐσύρετο κατὰ κρημνῶν,
διότι τοῦλάχιστον εἶχε τὴν ἐλπίδα
ὅτι ἐκεῖνη θὰ τὸν ἐκλαίει. Ἠθέλησε νὰ
τὴν ἐξάσῃ τῆς ἀπάτης διὰ πάσης θυ-

σίας. Ἐβύθισε τὴν κυνηγετικὴν του
μάχαιραν εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ ἵππου
του, ὅστις ἐκλονίσθη καὶ ἔπεσεν ἐν λί-
μνῃ αἵματος.

(Συνέχεια εἰς τὸ προσεχές.)

ΟΙ ΔΥΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ

Συνέχεια.

Εἶτα δὲ, ὑψοῦσα τὴν κεφαλὴν ἡρέμα
καὶ μετὰ συστολῆς καὶ στηρίζουσα τὸ
ὠραῖόν της βλέμμα, ὑγρὸν, ἀπεριγρά-
πτου γλυκύτητος, πρὸς τὸν νέον:

— Εἶδες, Γκιαούρ, εἶδες τίποτε; ἡ-
ρώτησεν ἀπαλὸν μειδιῶσα, ἐνῶ ζω-
ρὸν ῥόδιον χρῶμα ἔβαφε τὰς παρειάς
της.

Ὁ νέος εἰσάγα.

— Ἀλλὰ δὲν βλέπτει μήπως δὲν
ἀνετόρφη εἰς τὰς ἀγκάλας μου; Μή-
πως δὲν εἶσσι καὶ σὺ υἱός μου; εἶπεν
ἐγειρομένη αἶφνης καὶ θωπεύουσα τὸν
νέον μετὰ στοργῆς. Ἐλα, ἔλα, ἰδοὺ
τοιαῦτα θὰ ἦναι ἡ θέσις, τὴν ὁποίαν
ἐπιθυμῶ, ἐξηκολούθησε, λαμβάνουσα
σοβαρὸν ὕφος καὶ ἐξαπλουμένη ἐκ νέου
ὑπὸ τοῦ διεβανίου. Ἄλλ' ἤδη ἡ στάσις
της ἦτο σεμνή, ὡς ἐστιάδος, ἀκρα τις
μάλιστα τοῦ γιασμάκ ἐκάλυπτε μέρος
τοῦ προσώπου. Αἶ; σοὶ ἀρέσκει αὕτη;
ἐξηκολούθησε, δὲν εἶναι θέσις ἀξιοπρε-
πῆς, ἀρμολοῦσα εἰς σοβαρὰν δούλην εὐ-
σεβοῦς Μουσουλιμανοῦ;... Αἶ; τί λέγεις
σὺ; εἶσαι εὐχαριστημένος;...

— Ναι, κυρία μου, ναι. Ἐγὼ δὲν
ἠδυνάμην νὰ σας δώσω καλλιτέραν.

— Ἀλήθεια; ἠρώτησεν ἡ θωμανὶς
ἐγειρομένη. Λοιπὸν ἀπὸ αὔριον ἀρχίζο-
μεν ἢ σὲ περιμένα τὴν ἰδίαν ὥραν.

— Μάλιστα, σὰς τὸ ὑπόσχομαι, ὑ-
πέλασεν ὁ νέος. Ἐχετε ὑγείαν; αὔριον,
κυρία μου.

— Ἐχε ὑγείαν, αὔριον λοιπόν, εἶπεν
αὕτη, κρατοῦσα τὴν χεῖρα τοῦ νέου, ἣν
ἔθλιβεν ἑλαφρῶς, καὶ συνοδεύουσα αὐ-
τὸν μέχρι τῆς θύρας.

Ὁμολογουμένως ἡ συμπεριφορὰ τῆς
γυναικὸς ταύτης εἰγέ τι τὸ παράδο-
ξον, ὅπερ ὅμως, οὐδεμίαν ἐμποιῆσαν
τῷ Πέτρῳ ἐντύπωσιν, οὐδὲ ὅπως παρετη-
ρήθη ὑπ' αὐτοῦ. Ὁ νεαρός ζωγράφος,
μόλις πρὸς ὀλίγου καταλιπὼν τὴν Καλη-
λιέ, πλήρης ὡν τοῦ πρὸς αὐτὴν σφοδροῦ
πάθους, ἔρωτος καλλιτέχνητος ἀληθοῦς,
ἦτο ὅλος ἄλλαχθ' ἀφωσιωμένος, μὴ ἔ-
χων καιρὸν νὰ προσέχῃ καὶ ἐπ' ὀλίγον
εἰς τὴν πρὸς αὐτὸν διαγωγὴν τῆς θω-
μανίδος.

Τὴν ἐπιούσαν ὁ Πέτρος ἐκόμισε τὰ
πρὸς ζωγραφίαν τῆς θωμανίδος ἀναγ-
καίαν.

Ἔργασθεις πρῶτον ἐπὶ τῆς εἰκόνας τῆς θυγατρὸς, μετέβη ἀκολούθως εἰς τὰ δώματα τῆς μητρὸς, ἣν ἐσχεδίασεν ἐν τῇ τελευταίᾳ θέσει, τὴν ὁποίαν αὐτὴ ἔλαθε κατὰ τὴν συνέντευξιν τῆς προτε-
ραίας.

Δὲν ἀγαπῶ νὰ κουράζω τοὺς ἀναγνώστας μου, ἀφηγούμενος λεπτομερείας, αἵτινες καὶ ἄλλως δὲν συντελοῦσιν εἰς τὴν ταχθεὴν ἀνάπτυξιν τῆς παρουσίας ἱστορίας μου. Ἀρκεῖ μόνον, νομίζω, νὰναφέρω ὅτι ἡ ἐπὶ τῶν δύο εἰκόνων ἐργασία προέβαινε πάντοτε, τοῦ Πέτρου μεταβαίνοντος καθ' ἑκάστην σχεδὸν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ γέροντος ὀθωμανοῦ.

Αἱ μετὰ τῆς νέας συνεντεύξεις ἦσαν αἱ αὐταί. Ἡ Χαλκηλιέ, ἀείποτε ἀγαπῶσα, ἀείποτε ἀφελής, ὑπέβαλε τὸν Πέτρον εἰς ἄπειρα μαρτύρια, ἅτινα ὁ δυστυχὴς νέος, τὰ καθήκοντα αὐτοῦ συνειδῶς καὶ τὴν πρὸς τὴν Ἀχμέτ ὑπόσχεσιν ἐκπληρῶν, ὑψίστατο ἀείποτε σύννοους καὶ σοβαρὸς. Οἱ πρὸς τὴν νεανίδα τρόποι τοῦ ἦσαν ἀείποτε τοιοῦτοι, ὥστε κατ' οὐδὲν ἠδύνατο νὰ κολακεύσωσι τοὺς πόθους αὐτῆς. Ἡ πρὸς αὐτὴν συμπεριφορὰ τοῦ ἦτο μάλιστα τραχέα, χωρὶς νὰ ἐκπρεύη τῶν ὀρίων τῆς ἀπαιτουμένης εὐγενείας.

Ἄλλ' ἡ Χαλκηλιέ, βλέπουσα αὐτὸν καθ' ἑκάστην, ἠσθάνετο ἐαυτὴν εὐτυχῆ, τὸ δὲ πρὸς αὐτὸν αἰσθημα ὁλονὲν ἐρριζοῦτο ἐπιτεινόμενον, ἀλλ' ἄνευ ἐξωτερικῶν ἐκδηλώσεων. Οἱ δύο νέοι, βλέποντες αὐτὴν ἡσυχον ὁπωσοῦν καὶ ἀναλαμβάνουσαν κατ' ὀλίγον τὰ ἀνθηρὰ αὐτῆς χρώματα, ἤλπιζον νὰ ἴδωσι καὶ τὴν ἐντελῆ αὐτῆς θεραπείαν μετὰ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου.

Δὲν εἶχεν ὁμως οὕτω τὸ πρᾶγμα καὶ μετὰ τὴν σύζυγον τοῦ γέροντος ὀθωμανοῦ. Ὅσοι ὁ ἔρωσ τῆς Χαλκηλιέ ἦτο ἄπλους, ἄδολος, ἀφελής, αἰσθημα σφοδρὸν μὲν, ἀλλ' ἀόριστον, ἂν δύναμαι νὰ εἶπω οὕτω, καὶ μὴ διατυπωθῆν ἔτι, τόσῳ ὁ τῆς μητρὸς ἦτο πάθος, μανία, πῦρ, ἀκράτητος ἐπιθυμία γυναικὸς ἐμπείρου, νέας ἔτι, ἥτις, συζευχθεῖσα γέροντα, εἶδεν ὄλας αὐτῆς τὰς ὄνειροπολήσεις ματαιωθείσας.

Ἐν ταῖς καθ' ἑκάστην συνεντεύξεσιν αὐτῆς μετὰ τοῦ ζωγράφου ἠσθάνετο τὸ πῦρ τοῦτο ὁλονὲν αὐξάνομενον καὶ διατρέχον ὡς ζέων μόλυβδος ἀπάσας αὐτῆς τὰς φλέβας. Περιποιεῖτο αὐτὸν δι' ὄλων τῶν ἐπαγωγῶν τρόπων, παρεῖχεν αὐτῷ ἀφορμὰς καὶ ἐνδείξεις, ὅσον ἡ γυναικεία αἰδῶς τῇ ἐπέτρειπε, ἐλπίζουσα νὰ παρατηρήσῃ καὶ ἐν τῷ νέῳ τάσιν τινὰ πρὸς μεταβολὴν εὐνοῦν αὐτῇ.

Ὁ Πέτρος, ἀνήμερος εἰς τὴν τάξιν ἐκείνην τῶν νέων, οἵτινες περιωρισμένοι καὶ

οἰκογενειακῆς ὄλας ἀνατροφῆς τυχόντες, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ μελετήσωσι τὰ γυναικεία τεχνάσματα, ἔμεινεν ἀπαθὴς πρὸς ἀπάσας τὰς πονηρίας, ἃς μετῆρχετο ἡ ὀθωμανίς, διετέλει ἀδιάφορος, διότι δὲν τὰς ἐνόει, ἢ ὅπως μὴ ὑποθέσωμεν αὐτὸν τόσῳ μωρὸν, διότι δὲν ἤθελε νὰ τὰς ἐννοήσῃ.

Ἡ ἀληθὴς ἢ προσπεποιημένη αὐτῇ ἀδιαφορία τοῦ Πέτρου, παρῶσυνεν ἐπὶ μᾶλλον τὴν μέχρι λύσεως ἐρῶσαν γυναικεία. Ὁργίζετο ἐνίοτε ἐναντίον τοῦ φρικωδῶς, ἀπεκάλει αὐτὸν μωρὸ καὶ τυφλόν, ἔλεγεν ὅτι εἶναι ἀξίος περιφρονησεως, ἀλλ' ἅμα τῇ ἐμφανίσει τῆς ὀθωμανίας αὐτοῦ μορφῆς, ἡ πάσχουσα γυνὴ ἔτρεμεν ὑπὸ τοῦ πάθους ὑλόκληρος, ὑπετάσσετο, ὡχρῖα, ἡ καρδία τῆς ἐπάλλετο.

Ἐκάθητο, ὅπως τὴν ζωγραφίῃ, τὸ δὲ βλέμμα τῆς ἐμφαίον ὄλον τὸν πυρεττόν, ὅστις διεδιβρώσκε τὰ στήθη τῆς, ἐστηρίζετο ἐπ' αὐτοῦ ζωπρὸν καὶ λάμπον.

Ἐνίοτε τοσαύτη ἦτο ἡ ἀπληστος ἐπιθυμία τῆς καρδίας τῆς, ὥστε εὐτυχῆ θὰ ἐλογίζετο, ἐάν ἠδύνατο νὰ ἐναγκαλισθῇ τὸν Πέτρον, νὰ τὸν περισφίξῃ μέτρι πνιγμοῦ ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆς, νὰ τὸν βοήσῃ ὀλόκληρον διὰ μιᾶς.

Ἡ σφοδρότης τοῦ πάθους εἶχεν ἀναπτύξῃ ἐν αὐτῇ ἐπιθυμίαν κροκοδείλου!

Ὅσοι ὁ ἐν τῷ πρώτῳ δωματίῳ ἔρωσ ἦτο ἄγνος, ἄγιος, αἰσθημα καθαρὸν, παρθένον, ἄσπιλον, ὡς ἡ ἐν ταῖς ὑψηλαῖς τῶν ὄρεων κορυφαῖς χιῶν, τόσῳ ἐν τῷ δευτέρῳ ἦτο πάθος, ὀρμὴ κτηνώδης, ἀνόσιος, βορβορώδης.

Ἐνθεν ἡ Χαλκηλιέ, κόρη ἀφελῆς, ἀθῶρος, ἐνθεν ἡ μήτηρ, γυνὴ ἐμπείρου, γινώσκουσα ἀπάσας τὰς λεπτομερείας τῆς ἀπολαύσεως, κατέχουσα πάντα τὰ μυστήρια, δι' ὧν δύνάταί τις νὰ διαταράξῃ τὰς φρένας καὶ τοῦ σωφρονεστάτου τῶν ἀνδρῶν, γυνῆ, τέλος πάντων, διότι ἐν τῇ λέξει ταύτῃ καὶ μόνῃ περικλείεται ἅπασα ἡ δυσδαιμονία τοῦ ἀνδρός, ἅπαν τὸ ὀλέθριον μυστήριον, τὸ καθιστὰν αὐτὸν δυστυχῆ! . . .

(ἀκολουθεῖ)

ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΛΛΗΣ

ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης ἐμπεριέχει διάφορα ἄλατα τῆς ἀσθέστου τοῦ ἰωδίου, τοῦ βρωμίου, τῆς μαγνησίας καὶ πρὸ πάντων χλωριούχον νάτριον, τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ κοινῶς καλούμενον κοινὸν ἄλας,

τὸ ὁποῖον ἐκ τῆς θαλάσσης διὰ τῆς τοῦ θαλασσίου ὕδατος αὐτομάτου εἰς τὸν ἥλιον ἐξατμίσεως ἀπολαμβάνεται.

Ἡ πικρία τῆς θαλάσσης προέρχεται ἀπὸ τὰ ἄλατα τῆς μαγνησίας, ἥτις, ἐνεκα τῆς πικρᾶς γεύσεως τῶν ἁλίτων αὐτῆς, καλεῖται πικρὰ γῆ. Διὰ τῆς ἐξατμίσεως τοῦ θαλασσίου ὕδατος ἀπολαμβάνονται μόνον 2 3/1 μέχρι 3 τοῖς ἑκατὸν ἄλατος, ὥστε διὰ τῆς ἐξατμίσεως 100 ὀκάδων θαλασσίου ὕδατος ἀπολαμβάνονται 3 ὀκάδες 1000 ὀκάδων ὕδατος θαλασσίου 30 ὀκάδες ἄλατος 32,000,000 ὀκάδων θαλασσίου ὕδατος 300,000 ὀκάδες ἄλατος ὥστε ἐάν ἡ Ἑλλάς ἔχει ἀνάγκην 9 ἑκατομμυρίων ὀκάδων ἄλατος πρὲπει νὰ ἐξατμισθῶσιν εἰς τὰς ἁλικὰς τοῦλάχιστον 900 ἑκατομμύρια θαλασσίου ὕδατος.

Τοιοῦτον προῦπολογισμόν πρὲπει νὰ κάμωσιν αἱ κυβερνήσεις ἵνα προμηθεύωνται τὸ ἀπαιτούμενον ἄλας διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν κατοίκων αὐτῶν. Εὐτυχῆ τὰ ἔθνη τῶν ὁποίων αἱ γῶραι περιορίζονται ἀπὸ θαλάσσης ἐξ ὧν τοῦτο τὸ τόσον ἀναγκαῖον σῶμα δύναται διὰ τῆς ἐξατμίσεως νὰ προμηθευθῇ.

Ἐν τῶν ὠραιότερων δένδρων τῆς ὑψηλίου ὑπάρχει εἰς τὰς δυτικὰς Ἰνδίας φυόμενον πρὸ πάντων εἰς τοὺς παραλίους τόπους. Τὰ ὠραῖά του ἀνθὴ ὑπερβαίνοντα ὡς πρὸς τὸ εὐμορφον αὐτῶν τὰ τῶν ῥόδων, τὰ τῆς καμελείας καλούμενα Ἰνδικὰ ῥόδα εἶναι πολυτιμώτατα, καὶ δι' αὐτῶν κοσμοῦνται αἱ κυρία εἰς τὰς συναναστροφὰς, καὶ αἱ πολυτιμώτεραι ἀνθοδέσμαι ἐκ τούτων τῶν ὠραίων ἀνθῶν κατασκευάζονται. Τὸ δὲ σπουδαιότερον διὰ τοὺς ἐκεῖ ἁλιεῖς εἶναι ὅτι οἱ καρποὶ ναρκώουσι τόσον καλῶς τοὺς ἰχθύς, ὥστε οἱ δι' αὐτῶν ναρκωθέντες ἰχθύς εὐκόλως ἁλιεύονται μετὰ τὰς χεῖρας. Τοῦτο δὲ τὸ ὠραῖον δένδρον καλεῖται *barringtonia speciosa*.

Ἐπὶ τῶν ὑψηλοτέρων δένδρων τῆς Κίνας φύεται ἀερόβιον τι φυτὸν ὑπὸ τοῦ ὁποίου ταῦτα περιβάλλονται καὶ περιχυκλοῦνται. Ἐνεκα τῆς εὐωδίας τῶν ἀνθῶν αὐτῶν οἱ Κινεῖοι μετακομίζουσι ταῦτα ἐκ

των δασών δασών και τὰ κρεμάζου-
σιν εις τὸ μέσον τῶν δωματίων ο-
που ἐξακολουθοῦσι νὰ βλαστάνωσι
και νὰ ἀνοίξωσι χωρὶς νὰ ποτίζω-
ται, και διαρκῶσι πολλοὺς χρόνου;
εὐωδιάζοντα τὰ δωμάτια. Τοῦτο τὸ
φυτὸν ἐπειδὴ ζῆ ἄνευ τινός ποτί-
σματος και χωρὶς νὰ ἐνυπάρχη εις
τὴν γῆν, μονον ἀπὸ τὸν ἀέρα, ἐι-
καίως και εὐφυῶς ἐκλήθη aeroripion
fra rians odoratum = ἀερόδιον
εὐώδες.

ΦΡΑΓΓΙΣΚΗ Η ΕΞ ΑΡΙΜΙΝΟΥ

(Ἐπεισόδιον τῆς Κολάσεως τοῦ Δάιτου.)

Κ' εἶπα ἔς τὸ δάσκαλό μου: Ἐπιθυμοῦσα
Νὰ μιλήσω μ' αὐτὸς ἐκεῖ τοὺς δύο,
Ποῦ ἀντάμα σὺν φτερά οὐς φέρνει ὁ ἀγέρας.
Κ' ἐκείνος: Σὺν σιμῶσυν, ἔς τὴν ἀγάπην
Ἐόριπτον; ποῦ τοὺς σέρνει καὶ θεὸς νῆθον.
—Σὺν εἶδα πῶς ἔς τὸ μέρος μας ὁ ἀγέρας.
Τοὺς ἔσπρωγνε: ψυχὰς βασιανισμένες,
Ἐφῶ αἶα, ἐλάτε νὰ μιλήστε
Μαζή μας, ἂν ἀνάνα: δὲν μποῦσῃ.
Σὺν περιστέρια, ὅπου ἡ πιθῆμια σπρώγνει,
Πρόνυμα τρέχουν στὴ γλυκὴ ἀ φωλιὰ τους
Με τὴν ὠμένα τὰ φτερά, κ' ἐκείνοι
Ἐβγή ανε ἀπ' τὸ τάγμα, ὅπου ἔχει μέσα
Τὴ Διδῶ τὸν ἀραχισμῆν, ἀγέρας
Σχίζον-ας με ὄρη ἤρθαν κο τὰ μα.
Τόση ἡ τρωτὴ ἐκίνη δύναμι εἶχε.
—Ζῶο καλὸ κ' εὐγενικό, ὅπου ἤρθες
Ἐδῶ στὸ μαυροκόκκινον ἀγέρας
Νὰ ἰδῇ ἐμὰς, ποῦ ἐβάφαρε τὸν κόσμον
Κόκκιν μ' εἶ. α.,—ὄλιος μας ἂν ἦσαν
Τοῦ κόσμου ὁ βασιλέας, εἰς ἐκείνον
Εἰρήνη θὰ ἐδεῖμαστε νὰ δώσῃ
Σ ἐσεῖ, ποῦ συμπαθᾷ, εἰς τὰ κακὰ μας.
"Ο, εἰ ν' ἀκούσης, ἢ νὰ πῆς θελήσῃ,
Εἴλασ' ἐδῶ νὰκούσουμε, νὰ ποῦμε,
"Οσο σιωπαί. ει, σὺν τῶρα, ὁ ἀγέρας.
Ἡ γῆ, ὅπου εἶδα πρῶτα, εἰς τ' ἀρογοῦσῃ
Κάθεται, ὅπου ὁ Πάδος καταβάνει
Μ' αὐτοὺς ποῦ τὸν κλουθᾶνε εἰρήνη ναῦρη.
"Ο ἔρωτα, ποῦ γλήγορα ἀνάβει
Καθ καρδίᾳ εὐγενική, κ' ἐπαιτον
Ἐναψ γιὰ τὴν εὐμορφή μου ὄψι,
"Οπου ἔλασα, καὶ ὁ τρόπος με λυπάει.
"Ο ἔρωτας, ποῦ ἀλόμα και ἔς ἐκείνους,
Ποῦ δὲν ἀνταγαπῶνται, ἀνάβει φλόγες,
Μ' ἀναψε τόσο, ὅπου με καιεῖ ἀκόμη (α).

(α) —"Ο Δάιτης λέγει:
Amor, che a nullo amato amar perdona.
Οἱ σχολιασταὶ ἐρμηνεύουσι διττῶς τὸν στί-
χον τοῦτον. Οἱ μὲν: "Ο ἔρωτες, ὅστις εἰς ἕνα
στον ἄλλο ὄμιον ἐπιτρέπει νὰ ἀγαπᾷ.—Οἱ
ἄλλοι: "Ο ἔρωτες, ὅστις εἰς ὁδὸν ἀγαπῶμενον
ἐπιτρέπει νὰ μὴ ἀγαπᾷ.—Οἱ πρῶτοι ἐκλαμ-
βάνουσι τὸ nullo ἀντὶ τοῦ esseheduno, οἱ δὲ

"Ο ἔρωτας ἔς τὸ θάνατο ἀντάμα
Μᾶς ἔρε . . . Ἡ Καίνα τὸ φρονιά μας
Προσμένει.—Αὐτὰ μᾶς εἶπανε τὰ λόγια . . .
"Σὺν ἀκούσα τὸς δύστυχες ἐκείνες
Ψυχές, ἔσκιψα κάτου τὸ κεφάλι
Τόσο πολύ, ποῦ μοῦτε ὁ δάσκαλός μου:
Τί συλλογιέσαι;—Ἀπάντησα: ὄσιμένα!
Πόσα ὄνειρα γλυκὰ, πόσες πιθῆμια:
"Στὴ Ολιθερὴ αὐτὲς ἔεραν θέσι!
Κ' ἐγύρισσα ἔς ἐκείνες και τὸς εἶπα:
Φρανκίσκα, ὅσα ὑπόφε εἰς με κάνουν
Νὰ κλαῖω ἀπὸ συμπάθεια και λύπη.
"Ἄλλὰ, γιὰ πῆς μου, τὸν καιρὸ ποῦ ἐξεύριαν
Γλυκὰ-γλυκὰ ἰ στεναγμοὶ ἀπ' τὰ στήθια,
"Ο ἔρωτας τί τρόπο νὰ γνωρίστε
Ἐλαμε τοὺς ἀμφίβολούς σας πόθους;
Κ' ἐκείνη: Μεγαλῆτερη δὲν εἶναι
Θλίψη, πάρη κανεῖς ἔς τὴ δύστυχία
Καιροὺς εὐτυχημένους νὰ θυμάται, . . .
Κι' αὐτὸ καλὰ τὸ ξεύρει ὁ δάσκαλός σου.
"Ἄλλὰ, ἂν ἦ: ἀγάπης μας τὴν πρώτη
Ἐίσα νὰ μάθης πιθυμῆς, θὰ κάμω
Ἐσὺν ἐκείνον ποῦ μιλεῖ και κλαίει.
Μία μέρα ἐδραβάζαμε, ἡ σῆρα
Γιὰ νὰ περῶσῃ, πῶς τὸν Λαντζιλίτο
"Ο ἔρωτας τυχῆτὰ—σφιχτὰ εἶχε δέσει.
Εἴμαστε μόνου, ὄλιως ὑποψία.
Πολλὲς φορές, ἔς τὸ δάσκαμα ἐκείνου,
Λειλὰ-δαιλὰ ἀντίκισσαν τὰ μάτια.
Και ἄνισεν ἡ ὄψι μας . . . Μία ὄμως
Στι μῆ, ποῦ μᾶ ἐνίκησε, ἦταν μόνη.
Σὺν εἰς τὸ μέρος ἐβήσασαμε ποῦ λείει,
Πῶς τέτοιος ἐραστής τὸ ἀγαπημένο
Ἐβλήσε χαμόγελο.—ἔτσιτος,
Ποῦ δὲ θὰ ὀρισθῇ ποτε ἀπὸ μένα,
Τρέμωτας με ἐβλήτε στὸ στόμα . . .
Τὸ βιβλίον και αὐτὸς ποῦ τὸ εἶχε γράφει
Ἦταν μεσίτης . . . Τὴν ἡμέρα ἐκίνη
Ἐρῆσα με τὸ διάβασμα σὺν ἄκρη.—

τεροι ἀντὶ τοῦ nessuno. — Ἐκ τῶν δύο τοῦ-
των ἐρμηνειῶν, ἡ πρώτη μετ φαίνεται παιδα-
ριώδης, μετ ὄλον τὸ κύρος τῶν Ἀκαδημαϊκῶν
τῆς Κοούσας, ὅστινες τὴν παραδέονται ἢ
δε τέρψ ψευδῆ, διότι πολλοὶ ἀγαπῶνται, και
ὄμως οὐ μόνον δὲν ἀνταγαπῶσιν, ἀλλὰ και πολ-
λάκι ἀποστρέφονται τοὺς ἀγαπῶντας αὐτοῦ.
Κα' ἐμὲ, και τὴν γνώμην μου ταύτην
ἐκφράζω μετὰ τῆς μεγαλῆτερας συστολῆς,
διότι ἡ ἐρμηνεία τοῦ Δάντου, ὡς και ἡ με-
τάφρασις αὐτοῦ, δὲν εἶναι ἔργον τοῦ τυχόντος,
τὸ nullo ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ εἶναι ἀντὶ
τοῦ nulla, ἐπιτάσεως τοῦ non, ὡς εἰς τὸν στί-
χον:
L' arte, che tutto fa, nulla si scuopre.
Ἡ δὲ ἐρμηνεία τοῦ στίχου εἶναι: "Ο ἔρωτες,
ὅστις και εἰς αὐτὸς τοὺς μὴ ἀγαπῶμένους ἐπι-
τρέπει νὰ ἀγαπῶσι.—Ἡ ἐρμηνεία αὐτὴ μοι
φαίνεται λογικώτερα. Ἡ Φραγκίσκη ζητεῖ νὰ
δικαιολογήσῃ τὸν πρὸς τὸν ἀνδρόδελφόν της
ἔρωτά ἡ, δὲ ὁ λέγει: "Ἀφοῦ ἐκεῖ οἱ, ὅστινες
δὲν ἀγαπῶνται, ἀγαπῶσι,—πῶς ἡδυνάμην νὰ
μὴ ἀγαπήσω ἐγώ, ἦτις ἡγαπῶμην;—Βεβαίως
τὸ ἐπιχειρήμα δὲν εἶναι ΝΟΜΙΚΟΝ, ἀλλὰ
δὲν εἶναι αὐτὴ ἡ μόνη φορὰ, καθ' ἣν οἱ νόμοι
τῆς κοινωνίας ἀντιστρατεύονται πρὸς τοὺς νό-
μους τῆς φύσεως.

"Ἐλεγε αὐτὰ ἡ μία ψυ, ἡ,—και ἡ ἄλλη
Ἐκλαιε τόσο πολύ, ποῦ ἀπὸ τὴ λύπη
Μοῦρθε λιγοθυμῆ, νάβγη ἡ ψυχὴ μου,—
Και ἔπεσα, σὺν πίπτῃ νεκρὸ σῶμα.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΠΑΝΑΣ

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΕΚΛΟΓΗ ΑΘΗΝΩΝ

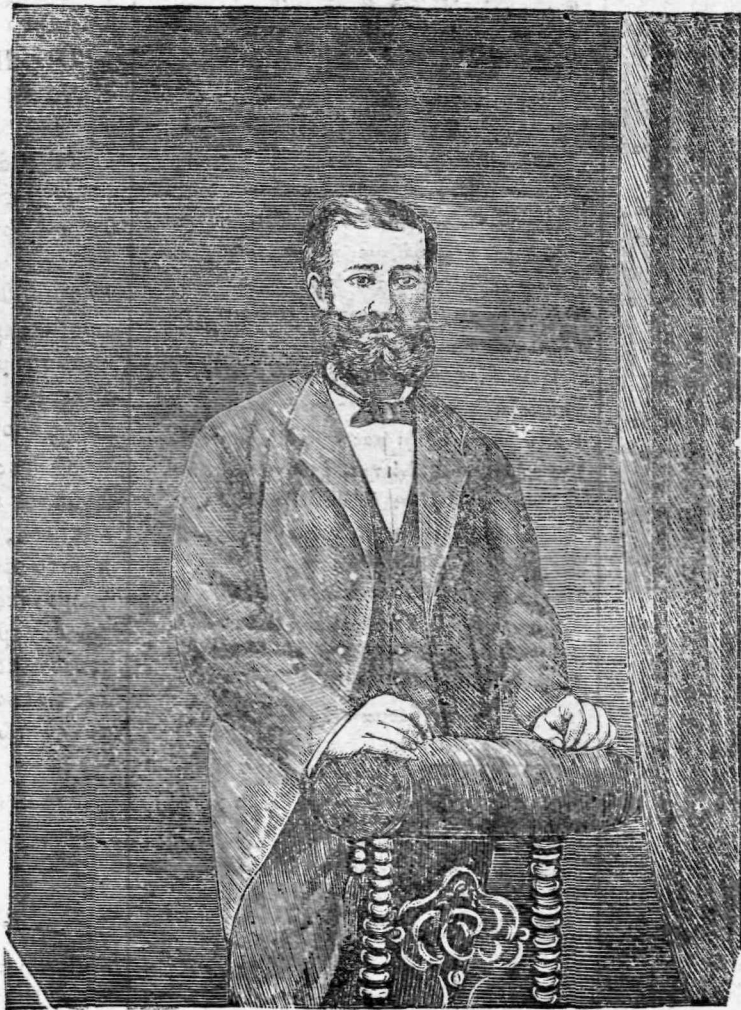
Δήμαρχος Ἀθηναίων ἐξελέγη
τὴν Κυριακὴν, 8 Ἀπριλίου, ὁ κ.
Δημήτριος Σ. Σούτσος διὰ ψήφων
2 848 ὑπερτερήσας τοῦ κ. Παναγῆ
Κυριακοῦ κατὰ ψήφους 956.

"Ο κ. Παναγῆς Κυριακός, κυβερ-
νήσας τὰ τοῦ δήμου ἐπὶ ἐννέα συνε-
χῆ ἔτη, ἀφίνει ἀπερχόμενος τὰς
ἀρίστας ἀναμνήσεις. Διὰ τῶν γλιτ-
γρων μέσων τοῦ δήμου κατωρθώ-
θησαν ἔργα μεγάλα και σπουδαία·
τὰ ὑδραυλικά ἔργα, δι' ὧν ἐδεκα-
πλασιάσθη τὸ ὑπάρχον ὕδωρ, τὰ
ῶρατα δημοτικά και φιλανθρωπικά
καταστήματα, ἐξέδραι, κρήναι, πή-
δακες, δενδροστοιγῆαι, ὁδοί, γέφυ-
ραι, φανοὶ φωταερίου κλπ.

"Ο νέος Δήμαρχος κ. Δημήτριος
Σούτσος εἶναι νέος εὐπαιδευτος, φι-
λότιμος, ἀνίχων εἰς μίαν τῶν τᾶ
πρῶτα φερουσῶν οἰκογενειῶν συγ-
χαίροντες αὐτῶ ἐπὶ τῇ ἐπιτυχίᾳ,
τῶ εὐχόμεθα νὰ κατορθώσῃ νὰ συ-
νεχίσῃ τὰ ἔργα τοῦ κ. Κυριακοῦ
και ἀνταποκριθῇ εἰς τὴν ἐμπιστο-
σύνην τῶν ἐκλογέων.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

— Ἡ αἰδῶς πρέπει νὰ ὑπεραπιζή-
ται τὸ κάλλος ὡς ἡ ἀκανθα ὑπερα-
σπίζεται τὸ ῥόδον.
— Πρέπει νὰ σεβεται τις τὰς θρη-
σκευτικὰς πεποιθήσεις τῶν ἄλλων.
— "Ο ἀνόητος ἐρωτᾷ τοὺς ἄλλους
περὶ τῆς αἰτίας τοῦ σφάλματος αὐτοῦ,
ἐνῶ ὁ σοφὸς ἐρωτᾷ ἑαυτὸν.
— Ἡ ταπεινοφροσύνη ὁμοιάζει τὸ
ἶον, ὅπερ χαμηλότερον μὲν εὐωδέστερον
δὲ τῶν ἀνθέων τυγχάνει.
— "Ο φιλάργυρος ὁμοιάζει πρὸς τὸν
χοῖρον, ὅστις χρησιμεύει μόνον ὅταν
σφαγῆ.
— Ἡ νέα κόρη εἶναι ἄνθος, ἡ γυνὴ
εἶναι καρπός· εἴν ὁ καρπὸς εὐρεθῆ κα-
κός, ποῖα ἀνάμνησις θὰ μεῖνη διὰ τὸ
ἄνθος.

Ο ΝΕΟΣ ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Σ. ΣΟΥΤΖΟΣ